Tað er stilt og reint, og hóast vetur er og myrkasta árstíð, síggjast bæði sól og fjallaroði í friðsæluni á kavaklædda Malinstindi

Mynd: Edvard Joensen

Við vindeygað

Á ársins fyrsta kvøldi kavaði. Kavin legðist so reinur oman yvir alt tað brostnað fýrverkið. Vildi líkasum fjala tað, sum farið var og byrja heilt av nýggjum

HUGARENSL

Edvard Joensen

Tað er reint uttanfyri. Kavin fall so mjúkur og reinur í nátt og fjaldi alt tað gamla. Sera symbolskt, nú vit skiftu álmanakkan út. Alt er nýtt og reint. Nú er tað upp til okkum sjálv at fáa tað besta burturúr.

Siti við vindeygað á redaktiónini og eygleiði tað, sum hendir uttanfyri. Bilarnir koyra aftur og fram. Ein javnur streymur av fólki, sum skundar sær framvið. Skulu náa eitthvørt. Ivaleyst flogfarið ella til Havnar at keypa, nú latið er upp aftur eftir høgtíðina. Kanska býta onkra jólagávu um?

Eisini krákurnar hava ringa tíð. Tær hava ivaleyst fingið ferðilin av onkrum etandi einastaðni har uppi í bønum.

Telefonin ringir. Tað er onkur, sum ger vart við, at tey hava ikki fingið blaðið seinast, tað varð borið út. Nú er redaktión komin í oynna, og so er sjálvsagt at venda sær hendanveg at vita, hvussu vorðið varð við hasum blaðnum, og um møguleiki er fyri at fáa tað borið út nú eftir høgtíðina.

Jú, vit práta um leyst og fast, og haldarin fær at vita, at gjørt verður vart við mistakið á rætta staði beinanveg.

Og so sveima vit víða í samrøðuni, og hesin, sum ringt hevur, veit at siga frá tíðindum, sum ivaleyst eisini hava áhuga aðrastaðni í landinum, enn júst her, tey nú eru hend.

Samrøðan er liðug, og lagt verður á. Hyggi útaftur, og nú er alt broytt. Tað er grátt og myrkt uttanfyri. Eitt kavaæl kemur oman gjøgnum Sarparnar. Malinstindur er burtur, og um eina lítla løtu er ælið her við gluggan.

Tað melur í luftini. Flykrurnar tykjast í góðum lag. Dansa og eru kátar. Tær leggjast á rútin og vilja líkasum vísa mær, at her skulu tær ráða.

Men skjótt er um kortini, og lítla løtu seinni er ælið burtur, og sanniliga um ikki sólin sær á Malinstind. Luftin er klár. Ikki skýggj at hóma, og alt er aftur lætt og livandi.

Tað er lív norðanvert Fossá. Nakrir seyðir tuska aftur og fram í kavanum. Tað man ivaleyst vera einhvør Hálsabrundur, sum ikki er liðugur við verkið enn. Men ikki tykjast ærnar halda, at nakað er fáast við meira. Til tess tykist ov ófriðaligt.

Hesumegin ánna á heygnum niðan móti Fosshyli er eisini lív. Børnini hava framvegis jólafrí, og tá nú kavi kortini er, er tað besta, hon kann brúkast til, at fara ein túr við sleðuni.

Jona og Árni koma oman eftir vegnum við hundinum. Tey hava verið norður eftir Steigini og koma aftur eftir høvuðsvegnum.

Nú er ferðslan javnari á vegnum, enn fyrr hevur verið. Tað ber ikki til at leggja gongutúrin til rættis eftir ferðaætlanini hjá Ternuni meira. Nú koyra bilarnir alla tíðina.

Har kemur ein vøruvognur. Fremmandur. Eitt firmanavn úr Eysturoynni stendur á. Skal ivaleyst gera eitthvørt arbeiði í Vágum. Nú fær smiðjan helst kapping.

Ein mási hevur sett seg á lyktina á pelanum oman fyri vegin. Hann eygðeiðir Rógva, sum gongur fram við vegkantinum við einum stórum sekki. Hann savnar saman aftur blikkini, sum nýggjáraftan stóðu og brunnu so fagurliga.

Og sólin skínur so fagurliga á Malinstind. Hegnið sæst so sjónligt niðan gjøgnum kavan. Útvarpið spælir so ógvuliga passandi sangin hjá Grundtvig Roberti Joensen um teir hvítnandi tindarnar. Og hóast hann væntar sól og fjallroða á vári, ber væl til at ásanna, at eisini her á ársins myrkastu tíð, hava vit bæði tvey.

Seyðirnir norðan fyri Fossá eru spjaddir. Liggja friðaligari nú, so hann sjálvur man ikki hava fingið nakað burtur úr kortini, tó at hann royndi.

Ein maður fer togandi niðan brekkuna. Harutíðin er av, og hon royndist illa hesaferð. Einki bar til nakrastaðni. So eftir harum fer hann ikki. Kanska er tað ein Oknadalsmaður, sum fer yvir um at hyggja, hvussu út sær. Er kanska nakað seinur á degi kortini, tí ikki er so leingi, til tað fer at skýma.

Anna og Tórhild fóru framvið fyri løtu síðani. Tær høvdu eisini verið rundtúrin norður gjøgnum Sarparnar og komu aftur eftir høvuðsvegnum. Ikki so kvikliga, sum tær plaga. Heldur varisligari. Neyvan tí, at enn eitt ár var lagt aftur at talinum frammanundan, uttan heldur tí, at tað er í so hált úti í dag.

Krákurnar savnast í flokk her uttanfyri. Skuggin er komin nakað væl niðan um vegin hinumegin og ikki verður leingi, til tað skýmir.

Klæðini hanga á ymsum snórum. Lítil nytta í kortini, tí eingin ond rørist. Tað er stilt allastaðni. Bara stararnir tykjast ikki hava frið á sær. Teir flúgva aftur og fram í flokki, sum bara veksur. Vita slíkasum ikki, hvat teir skulu gera av sær. Leita eftir onkrum staði at seta seg fyri náttina.

Og so verður friður.

Við Óla P á tingi

Óli P handar Edmundi Joensen, tingformanni, Skemt 2002

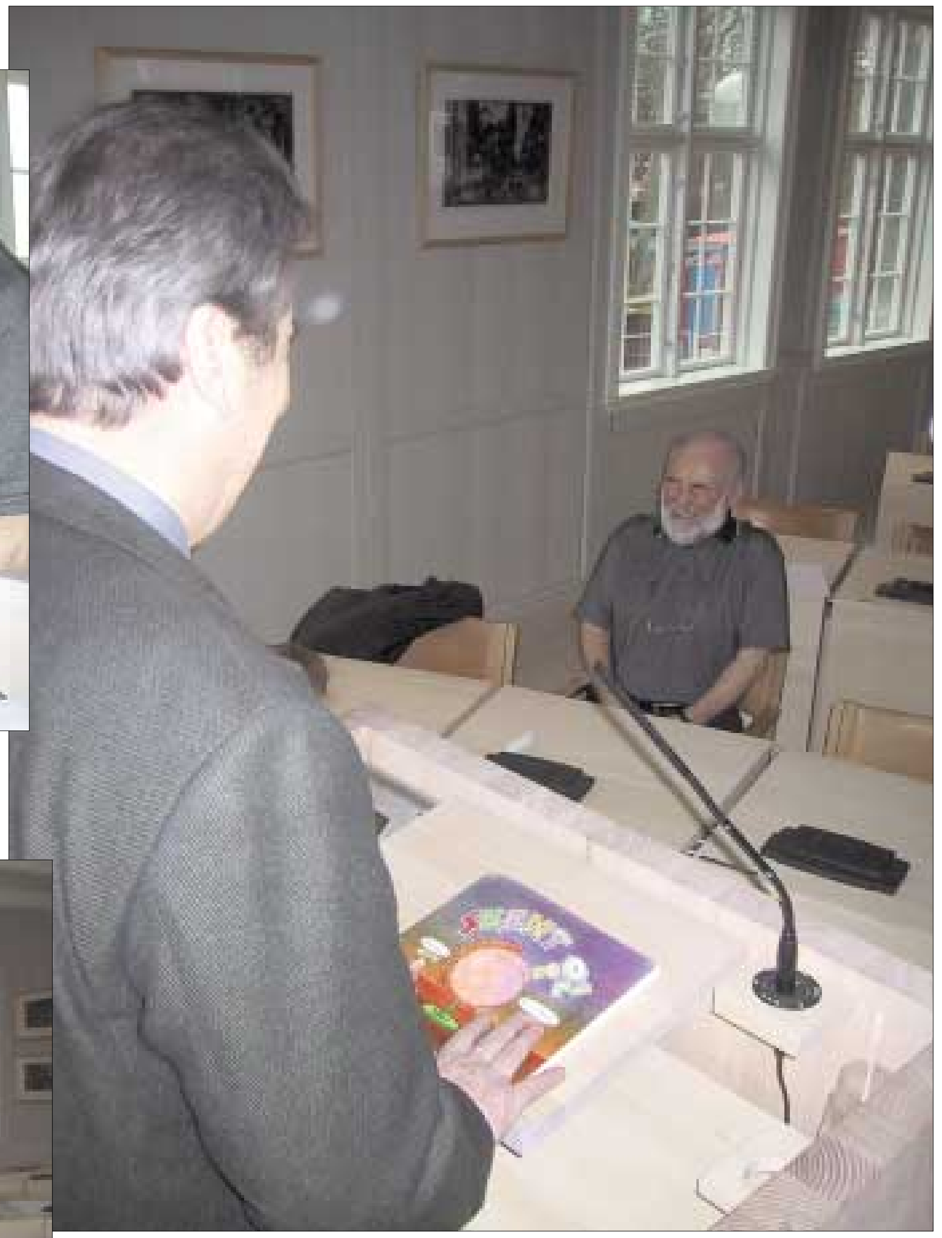

Tað gongur heitt og hart fyri seg, tá politisku hendingarnar í farna árinum eru til 1. viðgerð á tingi. Tingformaðurin ynskir frið í salinum

Teknarin av Skála hevur »sníkt« seg í tingið at fáa nýggjan íblástur til nýggja politiska tekniárið 2003, meðan »offrini« eru til døgurða

BØKUR

Orð og myndir: Jan Müller

Honum dámar best at sita heima í teknistovu síni á Skála og tekna føroysku politikararnar. Hann er sera sjáldsamur gestur "heima" hjá tingmonnunum - í løgtinginum. Fyri ikki at siga ongantíð. Seinastu jólini gjørdust tó eitt undantak. Tá Óli Petersen vildi handa sjálvum tingformanninum, sum mangan hevur staðið fyri skotum á baksíðuni í Sosialinum, ta nýggjastu Skemt-bókina, helt Edmund Joensen fyri: hví ikki støkka inn á gólvið hjá tingmonnum. So varð, tó at tingmenn tá vóru til døgurða. So teir báðir, tingformaðurin og teknarin dvaldust eina góða løtu í tí nýumvælda tinginum, har tingformaðurin vísti síni góðu evni at greiða frá teimum broytingum, har eru gjørdar. Tað er og skal altíð vera nakað hátíðarligt og tignarligt yvir tingformansstarvinum, og tí handaði teknarin Edmundi Joensen nýggjastu Skemtbókina, meðan hann sat í formanssessinum. Teknarin á Skála royndi seg so eisini í einum av tingsessunum, meðan tingformaðurin hevði orðið.

Skemt 2002 er framvegis at fáa um alt landið.

Óli P til Japan

BØKUR

Orð og myndir: Jan Müller

Tað er rár hending, at føroyskar bøkur eru at finna í heiminum hjá japonskum húski í Tokyo ella liggja á borðinum hjá formanninum á Føroya Løgtingi. Undantøk finnast. Tá Sosialurin og Óli Petersen skipaðu fyri framsýningini á ólavsøku við tekningunum hjá okkara frægasta teknara kom heldur sjáldsamur gestur inn á gátt í Smiðjuni. Tað var Kazuoi Nakamura úr Tokyo. Ørindi hansara vóru at síggja tekningarnar hjá føroyska blaðteknaranum Óla Petersen. Við sær út aftur úr Smiðjuni løtu seinni hevði tann ungi japanarin tær 13 Skemtbøkurnar við tekningum hjá Óla Petersen. Dagin eftir fóru tær við flogfarinum longu leiðina kring knøttin fyri at enda á borð-inum hjá Kazuoi nakrar vikur seinni. Hann hevur serstakan áhuga fyri blaðtekningum og hevur savnað slíkar úr øllum heiminum. Nú er teknarin av Skála millum nógvar av heimsins frægastu blaðteknarum í stóra savninum í Tokyo. Men ikki nokk við tí. Nú er tann 14. bókin í røðini á veg til japanska høvuðsstaðin. Og gongur sum ætlað fer tann 15. bókin sama veg hesa tíðina næsta ár. Livst so spyrst.